

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům a), b) a c) oprávněným společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení ve výši 39 135 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům d) a e) oprávněným společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení ve výši 18 729 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

1. Žalobci a) až c) se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě, vedenou pod sp. zn. 59 A 37/2016, a žalobci d) a e) se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě, vedenou pod sp. zn. 59 A 38/2016, domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2016, č. j. OD 208/2015-6/280.9/Ap, KULK 11315/2016, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Liberce, Odboru dopravy (dále jen „magistrát“), ze dne 4. 6. 2014, č. j. MML198129/11-OD/Bb, kterým magistrát podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), rozhodl o tom, že na části pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“ se stavbou komunikace určenou pro stání motorových vozidel se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace.

Žalovaný žalobami napadeným rozhodnutím změnil celý výrok rozhodnutí magistrátu tak, že jej nahradil textem tohoto znění:

„Magistrát města Liberec, Odbor dopravy, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 1/1, Liberec I-Staré Město, PSČ: 460 59, jako silniční správní úřad příslušný podle ust. § 40 odst. 5 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), rozhodl ve věci žádosti ze dne 1.12.2011 o to, že přístupová komunikace na pozemku p.č. „X“ v k.ú. „X“, obec „X“ (sloužící jako silniční napojení pozemku p. č. „X“, k místní komunikaci v ul. „X“, pozemek p. č. „X“ v k. ú. „X“), má charakter veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, včetně doplňku žádosti, ze dne 16. 12. 2011, o odstranění pevné překážky z pozemku p. č. „X“ v k.ú. „X“, obec „X“, podané účastníkem řízení podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. společností BV Development Liberec I. s.r.o., IČ: 27475948, se sídlem Rybova 1905/25, Nový Hradec Králové, 500 02 Hradec Králové, takto:

I.

Podle ust. § 142 odst. 1 správního řádu, se na podkladě žádosti ze dne 1. 12. 2011 deklaruje, že veřejně přístupná účelová komunikace podle ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se nachází pouze na té části pozemku p.č. „X“ v katastrálním území „X“, obec „X“, která je vymezená provedeným zákresem v katastrální mapě – viz. příloha, která je nedílnou součástí tohoto rozhodnutí.

II.

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, se zastavuje správní řízení, vedené podle ust. § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, na podkladě doplňku žádosti ze dne 16.12.2011, o odstranění pevné překážky z pozemku p.č. „X“ v k.ú. „X“, obec „X“.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Dalšími účastníky řízení podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu (ve vztahu k celému výroku, tedy části I. i II.) jsou: Mgr. I. Š., nar. „X“ a Mgr. S. Š., nar. „X“, „X“, oba zastoupeni na základě plné moci ze dne 7. 2. 2012: JUDr. Ing. Pavel Schreiber, advokát, IČ: 66254906, se sídlem Jakubská 121/1, 602 00 Brno-město; spoluvlastníci p.p.č. „X“ k.ú. „X“, zastoupeni: Ulmann Petr JUDr., advokát, IČ: 66227747, se sídlem Jestřábí 974/1, 460 01 Liberec 1 – Staré město; J. M., nar. „X“, „X“; Ing. K. P., nar. „X“, „X“; Ing. J. T., nar. „X“, „X“.

2. Žalobci se současně v žalobách domáhali toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jim náklady řízení.
3. Usnesením ze dne 14. 6. 2016, č. j. 59 A 37/2016-66, soud věci vedené pod sp. zn. 59 A 37/2016 a 59 A 38/2016 spojil ke společnému projednání s tím, že věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 59 A 37/2016.

Žaloba žalobců a), b) a c)

4. Žalobci a), b) a c) uvedli, že nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného spatřují zejména v tom, že v projednávané věci nedošlo ke kumulaci všech čtyř podmínek pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích tak, aby pozemek p. č. „X“ v k. ú. „X“ měl charakter veřejně přístupné účelové komunikace. Podmínkou, která podle žalobců a) až c) nebyla splněna, byl souhlas vlastníků pozemku, případně jejich právních předchůdců, a to s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 5213/2009. Podle jejich názoru nebylo možné situaci týkající se předmětného pozemku posuzovat jako nutnou a ničím nenahraditelnou komunikační potřebu. Zdůraznili, že pozemek p. č. „X“ je zatížen smluvním věcným břemenem, a to ve prospěch vlastníka pozemku p. č. „X“, v k. ú. „X“, když smlouvu dne 2. 2. 2007 uzavřeli společností BV Development Liberec s.r.o. a Bytová výstavba CZ s.r.o., přičemž za obě strany smlouvy jednal a a jejich jménem smlouvu uzavíral pan D. Š., který je současně jednatelem společnosti BV Development Liberec I s.r.o. (dále jen „odvolatelka“), tedy odvolatelkou v tomto správním řízení. Byli přesvědčeni, že tímto způsobem měl tehdejší vlastník dostatečně ochráněné své zájmy a z povahy věci a faktického uspořádání dotčených nemovitostí nebylo zájmem vlastníka umožnit neurčitému okruhu třetích osob volný pohyb na dotčeném pozemku p. č. „X“. Pro podporu tohoto svého názoru odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60.
 5. Nesouhlasili se závěrem žalovaného, že byla splněna i čtvrtá podmínka pro vydání napadeného rozhodnutí, kterou je podmínka nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Uvedli, že předmětný pozemek p. č. „X“ je fakticky uzavřeným prostorem a slouží i dle zjištění samotného žalovaného jako komunikace toliko pro bytový dům č. p. „X“, a to jako komunikační spojení s místní komunikací v ulici „X“ s napojením na parkovací místa a do podzemních prostor budovy č. p. „X“ s halovými garážemi. Konstatovali, že všichni spoluvlastníci předmětného pozemku jsou zároveň spoluvlastníky zmíněné budovy č. p. „X“ jako vlastníci bytových jednotek, a své komunikační potřeby, tj. přístup na místní komunikaci (ulice „X“) proto realizují v rámci svých vlastnických, resp. spoluvlastnických práv, a nemohlo se tak jednat o komunikační potřebu neurčitého okruhu třetích osob. Dle názoru žalobců a), b) a c) se v případě pozemku p. č. „X“ jednoznačně jednalo o účelovou komunikaci ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, tedy o účelovou komunikaci neveřejnou, která je přístupná pouze v rozsahu stanoveném vlastníky (ev. spoluvlastníky), o čemž svědčila i skutečnost, že na hranici předmětného pozemku byla umístěna značka „Soukromý pozemek“. Tímto spoluvlastníci jednoznačně deklarovali, že se nejedná o veřejně přístupný prostor, ale o soukromý
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pozemek, na který mají právo vstoupit pouze osoby oprávněné z titulu vlastnictví či na základě jiného právního titulu, jako je třeba výše zmíněné věcné břemeno.

6. Poukázali na to, že magistrát zahájil dne 2. 3. 2016 řízení pod č. j. SURR/7130/071851/14-Ře, CJ MML 045764/16, o změně územního rozhodnutí „Bytový dům Horská SO 02 – Penzion, SO 03 – Zpevněná plocha, Změna příjezdové komunikace k penzionu“. V tomto řízení jako investor vystupovala odvolatelka, která žádala o změnu příjezdové komunikace k zamýšlené a stávajícím územním rozhodnutím schválené výstavbě penzionu na pozemcích p. č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“ v k. ú. „X“, které jsou dílem ve vlastnictví zmíněného investora a dílem patří Statutárnímu městu Liberec. Předmětem tohoto řízení pak byla změna územního rozhodnutí v tom smyslu, že nově zamýšlená příjezdová komunikace by měla být k penzionu z ulice „X“, tedy z „páteří komunikace“ směr Liberec XIV-Ruprechtice-Kateřinky-Bedřichov. Dále namítli, že žalobou napadené rozhodnutí je zmatečné, neboť žalovaný jako odvolací orgán změnil rozhodnutí magistrátu tak, že své rozhodnutí v odvolacím řízení vydal jménem magistrátu, tj. správního orgánu I. stupně.

Žaloba žalobců d) a e)

7. Žalobci d) a e) namítli, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Uvedli, že výrok I. rozhodnutí žalovaného je v rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Zdůraznili, že žalovaný svým rozhodnutím překvapivě a zásadně změnil rozhodnutí magistrátu tak, že určil, že se na pozemku p. č. „X“ nachází veřejně přístupná účelová komunikace; žalovaný navíc vymezil, že tato veřejně dostupná účelová komunikace se nachází nejen na části parcely, která by (spíše teoreticky) mohla sloužit jako příjezd k nemovitostem odvolatelky, ale i na parkovacích stáních sloužících výlučně pro potřeby parkování vozidel vlastníků jednotek v bytovém domě p. č. „X“, kteří jsou současně spoluvlastníky pozemkové parcely p. č. „X“. Tímto výkladem žalovaný negoval závěry dosavadních řízení, dle nichž bylo nutné vymezit, že obzvláště na těchto parkovacích stáních se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, protože od samého počátku mají sloužit jen pro potřeby parkování vlastníků jednotek v bytovém domě č. p. „X“. V důsledku vydání rozhodnutí žalovaného byl pozemek p. č. „X“ pravomocně zatížen břemenem užívání ve prospěch nedefinovaného okruhu osob, a došlo tak k závažnému zásahu do vlastnického práva k tomuto pozemku, neboť se podstatně změnil rozsah jeho dosavadního využití. Upozornili na to, že v důsledku vydání rozhodnutí žalovaného tak předmětná parcela může být využívána k parkování kýmkoli, tedy širokou veřejností, ačkoli již do té doby byla kapacita parkovacích ploch na této parcele zcela zaplněna vozidly vlastníků jednotek v bytovém domě č. p. „X“. K vydání takového rozhodnutí navíc žalovaný nebyl příslušný, neboť dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu není odvolací orgán oprávněn změnit prvoinstanční rozhodnutí, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti se odvolat. Na podporu svých tvrzení pak žalobci d) a e) odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73. Dále namítli, že výrok napadeného rozhodnutí, že se na pozemku p. č. „X“ nachází veřejně přístupná účelová komunikace, se opírá o závěry, které neměly oporu ve spisech magistrátu, ani žalovaného. Žalovaný tak v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu neuvedl žádné důvody, proč se ve svých závěrech odklonil od skutkových zjištění uvedených v rozhodnutí magistrátu a napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Na podporu svých tvrzení odkázali na závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 71/2008-109 a č. j. 9 As 66/2009-46.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Za nepravdivé považovali tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že „ze strany vlastníka, resp. vlastníků předmětného pozemku p. č. „X“ nebyl v minulosti vysloven kvalifikovaný nesouhlas, a že tudíž jde o účelovou komunikaci vzniklou ze zákona“. Od samého počátku (již od roku 2008) vlastníci daného pozemku neustále vyjadřovali ve svých podáních ve všech řízeních nesouhlas s jakýmkoli „veřejným“ užíváním pozemku. Navíc bezprostředně po nabytí vlastnictví k pozemku p. č. „X“ všemi spoluvlastníky byla u vjezdu do areálu umístěna závora, jejímž účelem bylo zabránit nežádoucímu veřejnému užívání předmětného pozemku. Poukázali na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*právní ochrana účelových komunikací je založena ochraně veřejného zájmu. Veřejným zájmem je v tomto případě zájem na zachování obecného užívání*“. K tomu žalobci d) a e) zdůraznili, že k žádnému obecnému užívání účelové komunikace nedocházelo, a proto nebyla splněna podmínka vzniku režimu veřejně přístupné komunikace ze zákona spočívající „*ve faktickém obecném užívání pozemku po delší dobu*“, jak byla definována soudní judikaturou (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 76/2009 a 5 As 27/2009 nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/08). Za nedostatečné považovali konstatování žalovaného, že „*z podkladů založených ve správním spise i z přehledu toho, co se událo v souvislosti se stavbou „Bytové domy Horská“, bylo zřejmé, že i z hlediska stavebního práva se jednalo o stavbu veřejně přístupnou*“, naopak z obsahu správních spisů zcela zjevně vyplývá, že tento souhlas („veřejné věnování“) nemohl být dán ani sesterskou společností BV Development Liberec s.r.o. (dnes B.T.O. Invest s.r.o. v likvidaci) při zpracování projektové dokumentace pro stavbu bytového domu č. p. „X“. Uvedli, že důvody, proč se tak nemohlo stát, byly velmi podrobně popsány v prvoinstančním rozhodnutí a v jejich vyjádřeních ze dne 10. 2. 2012 a 29. 3. 2012, na které plně odkázali. Dále poukázali na to, že tehdejší jednatel odvolatelky a společnosti B.T.O. Invest s.r.o. v likvidaci pan Š. a realitní makléř Ing. O. v minulosti ujišťovali kupující bytových jednotek v bytovém domě č. p. „X“, že zařazení stavby penzionu do projektu bylo zcela účelové a investor neměl v úmyslu tento projekt realizovat; tyto skutečnosti plynou i z protokolů o jejich výpovědi v řízení před Okresním soudem v Jablonci nad Nisou. Poznamenali, že prohlášením vlastníka rozestavěné budovy byly vymezeny v domě č. p. „X“ bytové jednotky, čímž bylo jednoznačně určeno, že pozemek p. č. „X“ tvoří funkční celek společně s budovou bytového domu, a že je tedy určen k výlučnému užívání vlastníky bytových jednotek. V prohlášení vlastníka budovy podle názoru žalobců d) a e) nebylo uvedeno, že by odvolatelka zamýšlela tento pozemek zatížit obecným užíváním ze strany veřejnosti. Dále uvedli, že společnost B.T.O. Invest s.r.o. v likvidaci zřídila na pozemku p. č. „X“ před prodejem stávajícím vlastníkům bytových jednotek v bytovém domě č. p. „X“ věcné břemeno chůze a jízdy ve prospěch každého vlastníka pozemku p. č. „X“. Na podporu svých tvrzení žalobci d) a e) odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 76/2009.
9. Žalobci d) a e) rovněž uvedli, že žalovaný vůbec nehodnotil, zda je skutečně nezbytně nutné vymezenou část účelové komunikace na pozemku p. č. „X“ používat pro napojení jiných nemovitostí, než je bytový dům č. p. „X“. Pokud jde o pozemky p. č. „X“, „X“, „X“ a „X“ ve vlastnictví odvolatelky, byli žalobci d) a e) toho názoru, že v případě těchto pozemků nezbytná komunikační potřeba neexistuje, neboť tyto pozemky vždy byly a stále jsou přímo dostupné z místních komunikací (ulice „X“ a „X“). Poukázali na to, že již v roce 2013 vydal magistrát souhlas s dopravním napojením těchto nemovitostí přímo na pozemní komunikaci na ulici „X“. Dále uvedli, že již dne 18. 3. 2016 zahájil magistrát územní řízení pro realizaci projektu dopravního napojení nemovitostí odvolatelky přímo na ulici „X“; součástí tohoto projektu je i stavba zídky o výšce 0,8 m, která má oddělit Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pozemek p. č. „X“ od pozemku p. č. „X“ a části pozemku p. č. „X“, a oplocení pozemků. Konstatovali, že proto nebude ani fakticky možné z pozemku p. č. „X“ na nemovitosti odvolatelky jakkoli vjíždět nebo vstupovat. Zdůraznili, že tyto skutečnosti odvolatelka ve svém vyjádření pro žalovaného ze dne 8. 1. 2016 zamlčela, přičemž žalobci d) a e) je zjistili až po zahájení územního řízení dne 18. 3. 2016, a proto je uplatňují až ve správní žalobě.

10. Žalobci d) a e) obecně souhlasili s tím, že bylo namístě, aby řízení o odstranění závory na pozemku p. č. „X“ ve vlastnictví odvolatelky bylo zastaveno a že tento výrok v rozhodnutí magistrátu chyběl. Pokud by žalovaný doplnil do rozhodnutí pouze výrok o zastavení tohoto řízení (aniž by fakticky změnil rozhodnutí ve věci samé), byly by splněny podmínky pro změnu rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Vzhledem k tomu, že však došlo k faktické změně meritorního rozhodnutí, nebyly splněny podmínky ani pro vydání tohoto vedlejšího výroku dle tohoto ustanovení správního řádu. Uvedli, že žalovaný navíc rozhodoval zmatečně, když ve výroku II. závazně určil tzv. další účastníky řízení a jejich právní zástupce.
11. Rozhodnutí žalovaného bylo dle názoru žalobců d) a e) nezákonné pro rozpor s § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a aktuální soudní judikaturou, přičemž citovali nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06 a rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 44/2011-99 a č. j. 8 As 19/2012-42. Poukázali na to, že žalovaný svým rozhodnutím pravomocně zatížil pozemek p. č. x břemenem obecného užívání pro chůzi, jízdu a parkování vozidel ze strany veřejnosti, aniž byly splněny hmotněprávní podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Břemeno, které v důsledku napadeného rozhodnutí vážne na pozemkové parcele č. „X“, dle žalobců d) a e) odporovalo čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.
12. Dále namítli nezákonnost napadeného rozhodnutí pro rozpor s § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Konstatovali, že z prohlášení vlastníka rozestavěné budovy vyplývá, že pozemek p. č. „X“ je pozemkem funkčně spjatým s bytovým domem č. p. „X“, který v současnosti užívají výlučně pro svou potřebu vlastníci bytových jednotek, tedy pro zajištění přístupu a příjezdu k bytovému domu č. p. „X“ a pro parkování svých vozidel a vozidel svých návštěv. Z hlediska občanského práva hmotného pozemek p. č. „X“ naplňuje definiční znaky přídatného spoluvlastnictví k bytovým jednotkám v bytovém domě č. p. „X“ dle § 1223 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Dle názoru žalobců d) a e) byla účelová komunikace na pozemku p. č. „X“ veřejně nepřístupnou komunikací ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, neboť se nacházela v uzavřeném areálu bytového domu č. p. „X“. Skutečnost, že jde o uzavřený areál, plynulo z polohy nemovitostí, přičemž donedávna byl tento areál uzavřen i fakticky prostřednictvím závory (která byla po zaměření hranice mezi pozemky p. č. „X“ a p. č. „X“ přesunuta na pozemek p. č. „X“). Uvedli, že i kdyby se žalovaný domníval, že tento „uzavřený areál“ je tvořen nejen bytovým domem č. p. „X“ s pozemky p. č. „X“ a p. č. „X“, ale i nemovitostmi ve vlastnictví odvolatelky, není to důvod pro kvalifikaci účelové komunikace jako „veřejně přístupné“, určené k využití nedefinovaným okruhem osob. Žalobci d) a e) v této souvislosti odkázali na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 4392/2010. Závěrem žalobci d) a e) namítli, že dle jejich názoru nemohla mít odvolatelka ani žádný důvod k vedení řízení ve smyslu § 142 správního řádu, když tato společnost měla před tímto datem již více jak dva roky zpracovaný projekt dopravního napojení na místní komunikaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobám s tím, že navrhl, aby soud žaloby zamítl pro nedůvodnost, a to z důvodů uvedených v odůvodnění jeho žalobami napadeného rozhodnutí.

Správní spis

14. Z informací o pozemku založených ve správním spisu je zřejmé, že pozemek p. č. „X“ v k. ú. Ruprechtice je ve spoluvlastnictví celkem 58 osob, které jsou zároveň vlastníky bytových jednotek v bytovém domě č. p. „X“ v k. ú. „X“, a že odvolatelka vlastní skupinu spolu sousedících pozemků, a to pozemky p. č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“ v k. ú. „X“, které sousedí s výše uvedeným pozemkem p. č. „X“. Dne 1. 12. 2011 magistrát obdržel od odvolatelky žádost o vydání potvrzení (event. stanoviska), že přístupová komunikace na pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“ má charakter veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Podáním ze dne 16. 12. 2011 odvolatelka rozšířila svou žádost o požadavek na zahájení řízení o odstranění pevné překážky z veřejné komunikace, která brání jejímu užívání. Zmíněná společnost ve svých žádostech uvedla, že od počátku byla komunikace nacházející se na pozemku p. č. „X“, po níž se realizuje přístup k obytnému domu č. p. „X“ a parkovišti, budována jako veřejně přístupná. Dále poukázala na rozhodnutí magistrátu jako silničního úřadu ze dne 26. 11. 2003, jímž bylo podle § 10 zákona o pozemních komunikacích rozhodnuto o napojení pozemku p. č. „X“ k místní komunikaci (ulice „X“), kdy v podmínce č. 4 byla zmínka o stavbě veřejně přístupných komunikací. Rovněž doložila územní rozhodnutí ze dne 29. 9. 2004 a stavební povolení ze dne 25. 5. 2005 a poukázala na to, že stavební povolení výslovně hovoří o veřejném parkovišti a počítá s veřejnou přístupností komunikace a dopravním značením.
15. Následně magistrát oznámil ostatním účastníkům řízení zahájení řízení o odstranění pevné překážky umístěné na pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“ při vjezdu z ul. „X“ k objektu č. p. „X“, kdy jako předmět řízení vymezil také zjišťování právního vztahu existence veřejné přístupné komunikace na pozemcích p. č. „X“ a „X“. Dle protokolu o místním šetření, které proběhlo dne 8. 2. 2012, magistrát zjišťoval situaci na dotčené komunikaci, přičemž součástí protokolu byl popis situace v lokalitě, bylo v něm konstatováno, že závora se nachází na spojovací komunikaci k bytovým domům, provoz není upraven žádným dopravním značením, bylo zjištěno, kde se nachází parkovací místa i oplocení areálu; zároveň byla z místa pořízena fotodokumentace, z níž plyne umístění domu č. p. „X“, jeho oplocení, rozmístění parkovacích míst, průběh přístupové komunikace na pozemcích p. č. „X“ a „X“ a umístění závory. K protokolu je připojen snímek z katastrální mapy, z něhož lze ověřit průběh místní komunikace „X“, umístění domu č. p. „X“, parkovacích ploch, hranice pozemků i umístění závory na pozemku p. č. x, na kterém se nachází část komunikace, pokračující po pozemku p. č. „X“ k parkovišti před obytným domem. Ve spisu se nachází rozsudek Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 10. 10. 2011, č. j. 14 C 99/2010-297, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 10. 1. 2012, č. j. 14 C 99/2010-323, jehož výrokem I. bylo určeno, že právo odpovídající věcnému břemeni průchodu a průjezdu každého vlastníka pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“ a obci „X“ přes pozemky p. č. „X“, „X“ a „X“ v k. ú. „X“ a obci „X“, zřízené smlouvou o zřízení věcného břemene uzavřenou mezi odvolatelkou a společností Bytová výstavba CZ a.s. dne 2. 2. 2007, vklad práva povolen rozhodnutím Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Jablonec nad Nisou č. j. V-806/2007 dne 13. 3. 2007 s právními účinky vkladu ke dni 2. 2. 2007, neexistuje.

16. Magistrát rozhodnutím ze dne 2. 4. 2012, č. j. MML198129/11-OD/Bb CJ MML 044473/12, podle § 29 zákona o pozemních komunikacích žádost odvolatelky o odstranění pevné překážky umístěné na pozemku p. č. „X“ zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala odvolatelka odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 1. 2013 potvrdil rozhodnutí magistrátu a odvolání zamítl. Proti rozhodnutí žalovaného podala odvolatelka žalobu, které Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 21. 11. 2013, č. j. 59 A 19/2013-78, vyhověl a zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí magistrátu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
17. Při místním šetření, které se uskutečnilo dne 1. 4. 2014, bylo s odkazem na geodetické zaměření a vytyčení na místě konstatováno, že všechny součásti závory (tzn. nadzemní část závory i její části pevně spojené se zemí) se nacházejí na pozemku p. č. „X“. Umístění závory na pozemku p. č. „X“ nebylo nikým zpochybňováno. Magistrát poté vydal dne 4. 6. 2014 rozhodnutí č. j. MML198129/11-OD/Bb CJ MML 104302/14, kterým podle § 142 odst. 1 správního řádu a § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích rozhodl, že na části pozemku p. č. x se stavbou komunikace určenou pro stání motorových vozidel se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace. Proti tomuto rozhodnutí podala odvolatelka prostřednictvím svého právního zástupce odvolání. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Ústní jednání soudu

18. Při jednání soudu konaném dne 21. 11. 2018 právní zástupce žalobců a), b) a c) odkázal na písemné vyhotovení žaloby a setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně. Dále uvedl, že soudní spor o určení neexistence věcného břemene na pozemku p. č. x, který byl veden u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou pod sp. zn. 14 C 99/2010 a u odvolacího Krajského soudu Ústí nad Labem – pobočka Liberec pod sp. zn. 83 Co 259/2017, byl završen pravomocným rozhodnutím, jímž nebylo vyhověno žalobě žalobců, a proto věcné břemeno k danému pozemku stále existuje.
19. Právní zástupce žalobců d) a e) se z ústního jednání soudu nařízeného na 21. 11. 2018 předem omluvil, přičemž souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti.
20. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření žalovaného k oběma žalobám a navrhl zamítnutí obou žalob pro nedůvodnost. Dále doplnil, že žalovanému nelze s úspěchem vytýkat skutečnost, že v rámci odvolacího řízení provedl změnu prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti zdůraznil, že jeho postup byl v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu (např. sp. zn. 28 Cdo 1109/2013 či 30 Cdo 1128/2012).
21. Soud při jednání v souladu s § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), provedl dokazování k návrhu žalobců d) a e) sdělením podstatného obsahu listiny – prohlášení vlastníka budovy ze dne 9. 8. 2006 vložené do katastru nemovitostí pod č. j. V-5178/2006-505. Z této listiny plyne, že pozemek p. č. „X“, na němž stojí rozestavěná budova bytového domu, a pozemek p. č. „X“ tvoří funkční celek s rozestavěnou budovou a pozemkem, na kterém rozestavěná budova stojí (část 6. tohoto prohlášení). Dále soud k návrhu žalobců d) a e) provedl dokazování

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sdělením podstatného obsahu následujících listin - žádost odvolatelky o změnu územního rozhodnutí č. j. SUUR/7120/5723/2004-Ře ze dne 8. 4. 2014, plánovací smlouva č. 7/15/0072 včetně jejích příloh a oznámení o zahájení řízení o změně územního rozhodnutí ze dne 2. 3. 2016, č. j. SUUR/7130/071851/14-Ře, CJ MML 045764/16. Z těchto listin soud zjistil, že na základě plánovací smlouvy uzavřené mezi odvolatelkou a Statutárním městem Liberec bylo zahájeno řízení o změně územního rozhodnutí ze dne 29. 9. 2004, č. j. SUUR/7120/5723/2004-Ře, jehož předmětem bylo umístění bytového domu s 39 byty a penzionu, včetně zpevněných ploch a napojení na komunikace a inženýrské sítě. Změna umístění stavby zahrnuje změnu příjezdové komunikace k penzionu – nově má být z ulice „X“, úpravu a výstavbu pěší komunikace podél ulic „X“ a „X“, úpravu oplocení, úpravu vstupu do objektu penzionu a parkoviště vzniklé úpravou stávající zpevněné plochy (část A) a nové zpevněné části (část B).

Posouzení věci soudem

22. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
23. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, nepřisvědčil však všem námitkám.
24. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Předně soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Z jeho odůvodnění jednoznačně plyne, z jakých skutkových zjištění žalovaný vyšel, jaká ustanovení právních předpisů na zjištěný skutkový stav aplikoval a k jakým závěrům dospěl. Žalovaný se v dostatečném rozsahu vyjádřil ke všem hlavním odvolacím námitkám účastníků řízení. Není tedy pravdou, že by rozhodnutí žalovaného neobsahovalo náležitosti vyžadované § 68 odst. 3 správního řádu. Soud nadto uvádí, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, www.nssoud.cz).
25. K námitce žalobců d) a e), že žalovaný v rozhodnutí neuvedl žádné důvody, proč se ve svých závěrech odklání od skutkových zjištění uvedených v rozhodnutí magistrátu, soud uvádí, že žalovaný vycházel ze skutkového stavu zjištěného magistrátem. Žalovaný tedy na základě stejného skutkového stavu, který zjistil magistrát, dospěl k jinému právnímu závěru, a proto shledal, že je nutné změnit výrok rozhodnutí magistrátu. Důvody, které vedly žalovaného ke změně právního názoru, žalovaný ve svém rozhodnutí popsal. Žalobou napadené rozhodnutí tedy není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné a uvedená námitka je nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobců d) a e), že je rozhodnutí žalovaného překvapivé. V obecné rovině lze uvést, že překvapivost rozhodnutí pro jeho adresáta je přitom chápána jako projev nepředvídatelnosti rozhodování. Ústavní soud se otázkou předvídatelnosti rozhodování opakovaně zabýval v souvislosti s řízením soudním. V nálezu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 654/03, www.usoud.cz, Ústavní soud označil za projev libovůle a porušení práva na spravedlivý proces situaci, kdy je rozhodnutí „*pro účastníka řízení s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a především uplatněné právní námitky překvapivé*“. Jakkoli Ústavní soud tyto závěry vyslovil v souvislosti s rozhodováním soudů, lze je dle názoru zdejšího soudu nepochybně vztáhnout i na řízení správní. Stejnou otázkou daného správního řízení bylo, zda se na části pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“ nachází veřejně přístupná účelová komunikace. V tomto řízení měli žalobci d) a e) možnost vyjadřovat se v průběhu řízení, navrhnout důkazy, seznamovat se spisem, účastnit se dokazování a bylo jim i umožněno seznámit se námitkami ostatních účastníků řízení a reagovat na ně. Soud je toho názoru, že za situace, kdy žalovaný dospěl pouze k jinému závěru, nemohlo být žalobou napadené rozhodnutí pro žalobce d) a e) zcela překvapivé a nepředvídatelné. S ohledem na zjištěný skutkový stav a námitky obsažené v odvolání proti rozhodnutí magistrátu totiž mohlo být žalobcům zřejmé, že odvolatelka nesouhlasila s právním názorem magistrátu, podle něhož se na předmětném pozemku nenachází veřejně přístupná účelová komunikace. Právě z toho důvodu podala odvolatelka odvolání, a žalobci d) a e) tedy mohli očekávat, že se odvolací orgán může přiklonit na stranu odvolatelky a podanému odvolání vyhovět. Rozhodnutí žalovaného, který na základě stejných skutkových zjištění vyhodnotil stěžejní otázku předmětného správního řízení jinak než magistrát, proto nemohlo za dané procesní situace, stav dokazování a námitky účastníků být pro žalobce d) a e) překvapivé a nepředvídatelné. Překvapivost a nepředvídatelnost rozhodnutí nelze směřovat s právem na konkrétní výsledek řízení či s nezmenitelností rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nevyhovuje-li účastníkovi řízení změna výroku provedená odvolacím orgánem. Uvedená námitka žalobců d) a e) je tedy nedůvodná.
27. Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku zmatečnosti výroku II. o zastavení řízení o odstranění závory. Soud uvádí, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení, což znamená, že rozhodnutí správního i odvolacího orgánu tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a případné nedostatky prvostupňového řízení mohou být napraveny v odvolacím řízení. Odvolací orgán tedy může změnit nebo doplnit výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Za nepřípustnou změnu rozhodnutí spočívající v doplnění výroku by soud musel považovat to, pokud by daným výrokem měla být účastníkům daného správního řízení uložena nějaká povinnost, mělo by jim být přiznáno nějaké právo nebo deklarováno, že zde určité právo je, nebo není. O takový případ se v posuzované věci nejednalo, neboť žalovaný toliko doplnil výrok o zastavení řízení o odstranění závory, tj. o procesní výrok, z něhož účastníkům přímo žádná práva a povinnosti neplynou. Soud dále doplňuje, že proti zmíněnému výroku o zastavení řízení o odstranění závory žalobci d) a e) nebrojí žádnými meritorními námitkami a se zastavením řízení v tomto rozsahu, jak plyne z jejich žaloby, souhlasí. Za takového stavu by soud považoval za přepjatě formalistické, aby jen z tohoto důvodu bez meritorního přezkoumání věci přistupoval ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Soud dále uvádí, že pokud žalovaný svým rozhodnutím doplnil další účastníky řízení dle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, neučinil tak, byť se to tak vizuálně může jevit, jen ve vztahu k výroku II., jak se mylně domnívají žalobci d) a e), ale k celé výrokové části měněného rozhodnutí (tedy Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

i k výroku I.), neboť účastníci řízení dle výše uvedeného ustanovení jsou tzv. hlavními účastníky řízení, jejichž práv se rozhodnutí správního orgánu dotýká a s nimiž správní orgány musí jednat. Uvedení a doplnění dalších účastníků řízení podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu do výrokové části rozhodnutí ze strany žalovaného tedy nemůže způsobit zmatečnost celé výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí, neboť tyto účastníky měl ve svém rozhodnutí uvést již magistrát. Rozhodnutí žalovaného proto není z tohoto důvodu zmatečné. Podle názoru soudu ani doplnění výrokové části o účastníky řízení a o jejich právní zástupce nemůže vyvolávat dojem, že si účastníci řízení nemohou zvolit jiné právní zástupce, než jsou uvedeni v rozhodnutí žalovaného.

28. Soud k námitce zmatečnosti, kterou žalobci a), b) a c) spatřovali v tom, že žalovaný změnil rozhodnutí magistrátu tak, že své rozhodnutí v odvolacím řízení vydal jménem magistrátu, uvádí, že odvolací orgán může změnu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně provést tak, že konkrétně uvede, kterou část doplňuje, vypouští či nahrazuje. Nic nebrání tomu, aby odvolací orgán učinil změnu prvostupňového rozhodnutí i tím způsobem, že přímo, jako v tomto případě, naformuluje nové znění celé výrokové části, v němž je zachycena prováděná změna. Jakou konkrétní variantu zvolí, je zcela v kompetenci odvolacího orgánu. Rozhodující je skutečnost, aby v odvolacím řízení provedená změna byla zřetelná a srozumitelná. Žalovaný tedy nepochybil, pokud pro větší přehlednost přistoupil k tomu, že změnu rozhodnutí magistrátu provedl tak, že uvedl celé znění výroků. Uvedená námitka žalobců a), b) a c) je nedůvodná.
29. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. V projednávané věci je sporné, zda se na pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“ nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Zdejší soud shrnuje relevantní judikatorní závěry, které se týkají charakteristiky tohoto druhu pozemní komunikace. Veřejně přístupná účelová komunikace je druhem pozemní komunikace, k jejímuž vzniku (na rozdíl od ostatních kategorií dle § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích) postačuje naplnění jejích definičních znaků, vzniká tedy přímo ze zákona a nevyžaduje se vydání správního rozhodnutí (srov. § 3 a násl. zákona o pozemních komunikacích a např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009–66, publ. pod č. 2012/2010 Sb. NSS, či ze dne 19. 8. 2013, č. j. 4 As 89/2013–21, www.nssoud.cz).
30. První znak veřejně přístupné účelové komunikace vyplývá z definice pozemní komunikace v § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích - musí se jednat o dopravní cestu určenou k užití vozidla a chodci. Také druhý znak je uveden v zákoně o pozemních komunikacích, konkrétně v jeho § 7 odst. 1, a je jím zákonný účel komunikace, tedy zda pozemní komunikace slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Vzhledem k tomu, že veřejně přístupná účelová komunikace může existovat i na pozemku, který je v soukromém vlastnictví, je s ohledem na čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod dalším znakem souhlas vlastníka tohoto pozemku (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, www.usoud.cz, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007–128, publ. pod č. 1486/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009–60, publ. pod č. 2028/2010 Sb. NSS, nebo již citovaný rozsudek č. j. 5 As 27/2009–66, www.nssoud.cz). Na výše uvedené navazuje poslední znak, kterým je nutnost komunikační potřeby - konkrétní cesta musí být pro dopravu v určitém místě skutečně nezbytná, nikoli pouze tzv. „cestou z pohodlí“ (srov. především citovaný nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

31. V projednávané věci není mezi účastníky sporu o tom, že první dva výše uvedené znaky veřejně přístupové komunikace jsou splněny, k čemuž dospěly rovněž správní orgány. Soud proto jen ve stručnosti konstatuje, že předmětný pozemek slouží pro dopravní napojení venkovních a garážových stání na přístupovou komunikaci ulici „X“ a že v řízení byla prokázána stálost a patrnost dané komunikace v terénu.
32. Soud se dále zabýval splněním třetího znaku, a to souhlasu vlastníka s veřejným užíváním pozemku. Tato podmínka není splněna. Souhlas vlastníka s obecným užíváním může mít dvě podoby - může jít buď o souhlas výslovný, nebo daný mlčky (konkludentní). Jednou udělený souhlas, ať už v jakékoliv formě, přechází i na další nabyvatele pozemku. V tomto řízení přitom nebylo žádným způsobem prokázáno, že by původní vlastník tohoto pozemku, kterým byla společnost BV Development Liberec s.r.o. (pozn. soudu: v současné době B.T.O. Invest s.r.o. v likvidaci), udělil výslovný souhlas s jeho veřejným užíváním. Není mezi účastníky sporu ani o tom, že výslovný souhlas neudělili ani současní vlastníci pozemku. Bylo tedy třeba zkoumat, zda byl udělen konkludentní souhlas předchozím vlastníkem nebo současnými vlastníky pozemku.
33. Soud konstatuje, že v případě mlčky daného souhlasu musí nejprve docházet k obecnému užívání a teprve pokud vlastník dostatečně dlouho tomuto užívání nebrání, tedy neprojeví kvalifikovaným způsobem nesouhlas, aktivuje se veřejné subjektivní právo na obecné užívání cesty, které svědčí každému (srov. § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Judikatura neposkytuje přesnou odpověď na otázku, po jak dlouhou dobu musí stav tiše trpěného obecného užívání cesty trvat, aby došlo k udělení tichého souhlasu vlastníka se vznikem veřejné cesty. Jako základní orientační vodítko by se měla doba užívání cesty veřejností počítat spíše na roky než na měsíce, či dokonce týdny (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2013, č. j. 7 As 94/2013-37, www.nssoud.cz).
34. Podle přesvědčení soudu nemohla společnost BV Development Liberec s.r.o. konkludentně souhlasit s veřejným užíváním pozemku, neboť již před kolaudací bytového domu, zahrnující i kolaudaci parkovacích stání, uzavírala s budoucími vlastníky bytových jednotek v bytovém domu č. p. „X“ smlouvy o smlouvě budoucí o převodu bytové jednotky, a to i s odpovídajícími podíly na pozemku p. č. „X“, na němž tato společnost vybudovala komunikaci a parkovací stání. Po vydání a nabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí pak byly s budoucími vlastníky uzavřeny smlouvy o převodu konkrétní bytové jednotky. Z uvedeného plyne, že společnost BV Development Liberec s.r.o. nemohla po dostatečně dlouhou dobu, která by se měla v projednávaném případě počítat na roky, trpět užívání této komunikace blíže neurčitým okruhem osob, tedy veřejností.
35. Mlčky daný souhlas s obecným užíváním pozemku neprojevili ani současní spoluvlastníci pozemku. Z jejich chování, které projevovali ihned po převodu předmětného pozemku do jejich spolupodílového vlastnictví, na kterém se nachází účelová komunikace a parkovací stání, která jsou přiřazena jednotlivým vlastníkům bytových jednotek v domě č. p. „X“, jednoznačně plyne, že jakémukoliv veřejnému užívání komunikace chtěli zabránit. Daný pozemek oplotili, vybudovali při vjezdu na pozemek překážku (kterou následně po zjištění, že byla vystavěna na cizím pozemku, odstranili) a nechali u vjezdu osadit dopravní značku „Soukromý pozemek“. Z toho je dle soudu zcela zřejmé, že ani po převodu pozemku p. č. „X“ na spoluvlastníky bytových jednotek v domě č. p. „X“ nebylo trpěno užívání této komunikace veřejností. Lze tedy konstatovat, že pozemek p. č. „X“ v k. ú. „X“ spolu s bytovým domem s ohledem na jeho charakteristiku, účel a historii užívání tvoří uzavřený

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

areál, který byl užíván pouze vlastníky tohoto pozemku pro jejich potřeby. To pak svědčí o tom, že se jedná o vnitřní účelovou komunikaci podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, a nikoli o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

36. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že podle původní projektové dokumentace mělo být na pozemku p. č. „X“ vyčleněno 20 veřejných parkovacích míst pro penzion a restauraci. Stavebník, kterým byla odvolatelka, totiž od záměru vybudovat penzion s kapacitou 15 lůžek a stravovacího zařízení o kapacitě 50 míst upustil. Ze stavebního povolení ze dne 25. 5. 2005 je zřejmé, že jeho předmětem byla pouze stavba bytového domu s 39 byty. Podle kolaudačního rozhodnutí ze dne 15. 12. 2006 stavební úřad povolil užívání pouze stavby bytového domu, včetně přípojek, zpevněných ploch, sadových ploch, venkovního osvětlení a oplocení. Podle soudu proto není v tomto případě relevantní původní projektová dokumentace a původní záměr stavebníka, který nebyl v plném rozsahu realizován, nýbrž stěžejní pro hodnocení znaku souhlasu vlastníka s veřejným užíváním pozemku jako komunikace je až jeho skutečné užívání od vybudování a kolaudace stavby. Pokud komunikace na pozemku p. č. „X“ jako v tomto případě od počátku sloužila pouze pro vlastníky bytových jednotek k parkování jejich vozidel (ať už na venkovních plochách či v podzemních garážích), nelze hovořit o tom, že by komunikaci sloužila od jejího vybudování a doby, ve které začala být užívána, pro veřejnost, tedy pro blíže neurčitý okruh osob.
37. Není splněn ani poslední znak vyžadovaný pro veřejně přístupnou účelovou komunikaci, a to nezbytnost komunikační potřeby pro přístup k pozemkům ve vlastnictví odvolatelky. Ta v daném případě nemohla nastat. Jak plyne z obsahu správního spisu, uvedená společnost vlastnila skupinu spolu sousedících pozemků, a to pozemky p. č. „X“, „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“ v k. ú. „X“. Je pravdou, že předmětné pozemky sousedí s pozemkem p. č. „X“, který je ve spoluvlastnictví vlastníků bytových jednotek bytového domu č. p. „X“. Zmíněná skupina pozemků v majetku odvolatelky však též přímo sousedí s veřejně přístupnými komunikacemi ve vlastnictví veřejnoprávní korporace. Jednak jde o v daném místě páteřní komunikaci – ulici „X“ (p. č. „X“), jednak o ulici „X“ (p. č. „X“) a jednak o propojku mezi těmito dvěma ulicemi (p. č. „X“). Odvolatelka má tedy přístup ke svým pozemkům zajištěn prostřednictvím stávajících komunikací, které jsou ve vlastnictví Statutárního města Liberec. Za této situace není dán žádný důvod k omezení vlastnického práva vlastníků pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“, jestliže k pozemkům odvolatelky vede cesta ve vlastnictví obce. Znak nezbytné komunikační potřeby proto v projednávané věci nemůže být naplněn. Ostatně o tom, že tento znak není naplněn, svědčí i to, že se odvolatelka snaží o změnu územního rozhodnutí v tom směru, aby měla dopravní napojení ke svým pozemkům přímo z ulice „X“.
38. Soud uzavírá, že v případě pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“ nejsou naplněny znaky veřejně přístupné účelové komunikace spočívající v souhlasu vlastníka s veřejným užíváním pozemku a nutnosti komunikační potřeby. Již jen absence jednoho z výše uvedených znaků neumožňuje správním orgánům deklarovat komunikaci jako veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Z uvedeného plyne, že žalovaný pochybil, pokud shledal, že se na pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“ nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
39. Soud ve smyslu § 52 s. ř. s. nepřikročil k dokazování rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 10. 10. 2011, č. j. 14 C 99/2010-297, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 10. 1. 2012, č. j. 14 C 99/2010-323, protokolem o místním šetření ze dne 8. 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2012 a protokoly o výpovědích pana Š. a Ing. O., jak navrhovali žalobci d) a e), neboť se jedná o dokumenty, které tvoří součást správního spisu, jímž se v soudním řízení ve správním soudnictví dokazování neprovádí.

40. Soud dále v intencích § 52 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl dokazování spisem k územnímu řízení pro výstavbu bytového domu na pozemcích odvolatelky a soudním spisem ke sporu o určení neexistence věcného břemene na pozemku p. č. „X“, neboť soudu předložený správní spis obsahuje podstatné dokumenty jak ze spisu k dotčenému územnímu řízení, tak k soudnímu řízení vedenému u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou. Soud nevyhověl ani požadavku žalobců d) a e) na nahlédnutí do katastru nemovitostí, konkrétně na list vlastnictví č. „X“, protože ve spisové dokumentaci je založeno množství listin pořízených z katastru nemovitostí týkajících se pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“. Pro nadbytečnost a též z důvodu hospodárnosti soud neprovedl dokazování spočívající v místním šetření, což navrhovali žalobci a), b) a c), neboť ve spisové dokumentaci je založeno množství fotografií týkajících se pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“, dále správní spis obsahuje dva protokoly z místního šetření, které podrobně popisují situaci v dané lokalitě, jakož i mapové podklady dané lokality, které obsahují vyznačení jednotlivých dotčených pozemků. Soud si tedy pouze na základě dokumentů obsažených ve správním spise mohl učinit úsudek o skutečnostech, které měly být prokázány místním šetřením.
41. Soud shrnuje, že shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
42. Vzhledem k tomu, že žalobci a), b) a c) měli ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobcům a), b) a c) do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě ve výši 39 135 Kč. Náhrada se skládá ze zaplacených soudních poplatků 9 000 Kč (3x 3 000 Kč za žalobu), z odměny za zastupování žalobců a), b) a c) a dále z cestovného a náhrady promeškaného času v souvislosti s účastí právního zástupce žalobců a), b) a c) na jednání soudu dne 21. 11. 2018. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V tomto případě se však odměna za jeden úkon právní služby snižuje o 20 %, tj. o 620 Kč za každý úkon, neboť se jednalo společný úkon při zastupování více osob podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu; odměna přitom náleží za každou zastupovanou osobu. Výše odměny za jeden úkon právní služby tak činí 7 440 Kč. Odměna za tři úkony právní služby podle § 11 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d); účast na jednání – písm. g)] je v tomto případě 22 320 Kč. Právnímu zástupci žalobců a), b) a c) dále náleží částka 900 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Dále soud přiznal žalobcům a), b) a c) částku 1 085 Kč za jízdné jejich právního zástupce k soudnímu jednání z Liberce do Ústí nad Labem a zpět dne 21. 11. 2018 v celkové délce 190 km osobním automobilem Opel Astra, reg. zn. x, (spotřeba 7,4/4,6/5,6 1/100 km) dle vyhlášky č. 463/2017 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, a 600 Kč za náhradu promeškaného času cestou k soudnímu jednání z Liberce do Ústí nad Labem a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. Jelikož je právní zástupce žalobců a), b) a c) plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku 5 230 Kč představující 21% DPH, kterou byl Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

43. Vzhledem k tomu, že též žalobci d) a e) měli ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobcům d) a e) do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě ve výši 18 729 Kč. Náhrada se skládá ze zaplacených soudních poplatků 6 000 Kč (2x 3 000 Kč za žalobu) a z odměny za zastupování žalobců d) a e). Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V tomto případě se však odměna za jeden úkon právní služby snižuje o 20 %, tj. o 620 Kč za každý úkon, neboť se jednalo společný úkon při zastupování více osob podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu; odměna přitom náleží za každou zastupovanou osobu. Výše odměny za jeden úkon právní služby tak činí 4 960 Kč. Odměna za dva úkony právní služby podle § 11 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d)] je v tomto případě 9 920 Kč. Právnímu zástupci žalobců d) a e) dále náleží částka 600 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Jelikož je právní zástupce žalobců a), b) a c) plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku 2 209 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. listopadu 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)